

[Tove Lindbo Larsen]

mån skærer ned dér, og vi er enige i, at mange – ikke regeringspartierne desværre – også har givet udtryk for, at det ikke er den rigtige vej at gå.

Jeg vil så lige sige et par ord om dette med kompensationerne med henblik på det overforbrug af sengedage, der har været. Vi har foreslået, at man for at kunne dispensere fra udgifterne i forbindelse med dette forslag kunne ændre på aktstykket – jeg kender nemlig godt det aktstykke, som flere har omtalt, også fru Karen Højte Jensen. Vi foreslår, at man siger: vi vil gerne fremrykke tidspunktet, således at vi lader de indtægter, der går til staten for nogle ydelser, rigshospitalet har givet, indgå på rigshospitalets regnskab allerede i år; så kunne man undgå de besparelser, der rammer patienterne så hårdt, hvis man ville det. Det aktstykke udløber med dette års udgang, og hvis man bare havde den velvilje at sige, at her kan vi altså også fremrykke, så ville vi være fri for at belaste patienterne i det omfang, som vi har oplevet det i forbindelse med dette forslag.

Jeg vil godt sige til de ordførere fra regeringspartierne, der har talt, at det naturligvis ikke undrer mig, at man følger ministeren; det ville være mærkeligt andet. Men jeg vil da godt gøre den bemærkning til regeringens støtteparti, det radikale venstre, at jeg forstod på fru Dagmar Mørk Jensen, at der var tale om en positiv holdning til forskningen på Finseninstitutet. Det vil sige, at fru Dagmar Mørk Jensen og det radikale parti er enige med mindretallet, som så bliver til et flertal, i, at det skal vi i hvert tilfælde ikke ramme. Ja men så er vi dog nået et lille stykke ad vejen.

Jeg skylder et lille svar til hr. Tommy Dinesen om, at vi overhovedet ikke ville røre ved noget. Jo, det vil vi. Vi vil gerne forebygge, og vi har stillet et forslag her i folketinget om at styrke det forebyggende arbejde. Det står vi naturligvis ved, men vi kan ikke acceptere det udspil, regeringen er kommet med.

Jytte Andersen (S):

Jeg synes egentlig, at det var lidt groft, men selvfølgelig ikke overraskende, at høre indenrigsministeren tale om, at der er en oppisket stemning omkring disse besparelser, og om, at det jo kun er ½ pct. For børneam-

bulatoriets vedkommende er det, som jeg vist før har sagt, omkring 50 pct., og der er ingen tvivl om, at hvis de foreslåede besparelser gennemføres, så betyder det væsentlige forringelser. Det har en kolossal betydning for det forebyggende og det sundhedskliniske arbejde, der foregår, at der er en rimelig faglig spredning af den medarbejdergruppe, der findes på ambulatoriet. Der er ingen tvivl om, at det bliver slået i stykker. Det er ikke rigtigt, at det arbejde kan integreres i den øvrige børneafdeling, og det tror jeg egentlig også fru Dagmar Mørk Jensen godt er klar over. Det er heller ikke rigtigt, at dette arbejde kan integreres i de øvrige københavnske hospitaler, ganske enkelt fordi der skal være medarbejdergrupper, som dækker alle områder, både psykologer, børnelæger og socialrådgivere.

Det er heller ikke rigtigt, at man ved en halvering af personalet kan varetage de formidlingsopgaver, oplysningsopgaver og undervisningsopgaver, som jo også varetages på ambulatoriet. Der er ingen tvivl om, at man ikke vil kunne få det fulde udbytte af den faglige kunnen og ekspertise hos de medarbejdere, der bliver tilbage.

Der har også været fremført en tredje ting, nemlig at børneambulatoriet kan integreres i den øvrige børneafdeling. Der er jo det karakteristiske ved børneambulatoriet, at det ikke er et hospitalsmiljø, men et miljø, som ikke er præget af, om jeg så må sige, de hvide kitler – uden at de hvide kitler i sig selv er odieuse – det er faktisk et sted, hvor folk kan gå hen og føle, at de bliver behandlet som mennesker og ikke som patienter, og de kan føle, at det er hele familiens samlede situation, man kan hjælpe med at varetage på en rimelig og ordentlig måde. Alle og enhver ved, at børns vilkår afhænger af familiens samlede sociale situation, den samlede økonomiske situation for den sags skyld også.

Men disse ting står faktisk – og det er selvfølgelig også det, der er lidt overraskende i denne sag – i skærende modsætning til det, indenrigsministeren flere gange har fremført som minister, idet indenrigsministeren jo netop har understreget, at det er vigtigt, at de miljøer, vi skaber for sundhedsarbejdet, ikke er behandlermiljøer, men at det snarere er et spørgsmål om at behandle mennesker som mennesker og ikke som patienter. Det tror